

henvender sig til Arbejdsløshedskassens Kontor — har skaffet Arbejde til 235 Personer; ved egen Hjælp har Medlemmerne faaet Arbejde i 466 Tilfælde, medens Centralarbejdsanvisningen kun har anvist Arbejde for 99 Personer i et helt Aar. Det vil med andre Ord sige, at i de 2 Aar er der anvist 1918 Arbejdere Plads, hvoraf Centralarbejdsanvisningen med hele sit store Apparat kun har anvist de 234 Plads. Jeg vil gerne bede det ærede Udvalg om at tage noget Hensyn til, hvad jeg her oplyser, og jeg vil ligeledes henvende mig til Venstre, som jo er et Parti, der altid udtaler, at man skal spare; her forekommer der mig at være et Omraade, hvor man meget vel uden at skade nogen, hverken Arbejdsgivere eller Arbejdere, kan spare meget betydeligt, saa meget mere som jeg har den Opfattelse, at for meget Embedsmaskineri i denne Sag ikke gavner, men snarere skader Sagen.

Jeg vil saa gerne sige et Par Ord om selve Arbejdsløshedsunderstøttelsesvirksomheden. Det er saaledes, at paa dette Omraade kan jeg ikke se, at Arbejderne har nogen særlig Interesse i at holde et meget stort Antal af deres Kammerater arbejdsløse; jeg kan ikke se af hvilken Grund de skulde det. Thi en stor Del af de Udgifter, Kasserne har, maa Medlemmerne selv dække, og alene af den Grund kan jeg ikke tænke mig, at der skulde være nogen Arbejdsløshedskasse, der, som det er paastaet, ikke skulde stræbe efter, at Medlemmerne kan faa anvist Arbejde, og derved slippe for at yde dem Understøttelse, men snarere skulde gøre noget for at have Medlemmerne gaaende arbejdsløse. Der er neppe nogen Organisation, hvem der er paalagt saa forholdsvist store Byrder som netop dem, Arbejderne har paataget sig gennem Arbejdsløshedskasserne. Jeg hører til dem, der hævder, at en enkelt Klasse i vort Samfund ikke har nogen Pligt til alene at bære de Byrder, der er en Følge af det sociale Onde, som Arbejdsløsheden er; det forekommer mig, at paa dette Omraade maa alle Samfundets Medlemmer i Fællesskab bære de Byrder, der er en Følge af Arbejdsløsheden. Arbejderklassen har gennem mange Aar, længe før Staten begyndte at lovgive paa dette Omraade, vist, at den vilde hjælpe sine sultende Kolleger; vi har gennem mange Aar givet Understøttelser til de Kolleger, der har været arbejdsløse. Men i de senere Aar ser det i Virkeligheden ud til, at Arbejdsløsheden for Fagorganisationernes og der-

ved ogsaa for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende er i Færd med at udvikle sig saaledes, at det bliver en væsentlig Opgave for de organiserede Arbejdere at udrede de kolossale Udgifter, som dermed er forbundet.

Jeg vil gøre Tinget opmærksom paa, at i de sidste Aar har der paa Grund af den Krise, vi stadig lever i, i mange Arbejdsløshedskasser for ikke at sige i dem alle udover det ordinære Kontingent, der gennemgaaende er 60—80 Ø. om Ugen, hvilket allerede er en ret betydelig Byrde, været paalignet indtil 6 Kr. pr. Medlem om Ugen. Der er mange Fag, som paa Grund af Krisen har maattet bære en Skat paa 200—300—400 Kr. til Hjælp til Fagets arbejdsløse. Er der nu fra Statens Side taget tilbørligt Hensyn hertil? Kasserne har været saaledes stillet, at de trods disse store Anstrengelser har været nødsaget til at henvende sig til Samfundet, til Staten, og sige: Vi kan ikke mere, vi maa lukke. Staten har ganske vist givet Laan, men antagelig er det Mening, at disse Laan skal tilbagebetales. Hvis det er Mening, vil enhver, da Laanene nu er oppe paa 6½ Mill. Kr., give mig Ret i, at det vil blive saa stor en Udgift, der her paaføres Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, at Staten maa have sin Opmærksomhed henvendt paa Forholdet. Naar Arbejderne i sin Tid sluttede sig sammen i Organisationer, var det væsentlige Formaal et rent økonomisk, de sluttede sig sammen for at højne deres økonomiske Levefod, og til Opnaelse af dette Formaal betalte man et Kontingent. Dette Formaal maa stadig være Formaalet for Organisationerne. Samfundet kan ikke kræve, at Fagorganisationerne skal belaste deres Medlemmer med Millionudgifter for at holde den Del af Arbejderklassen oppe, der paa Grund af Samfundets Organisation er ved at gaa til Grunde; selvfølgelig kan man ikke forlange noget saadant, Fagorganisationerne maa kræve at kunne anvende den Kraft, de er i Besiddelse af, mod deres økonomiske Modstandere. Hvis de Masser af Millioner, der gennem Arbejderne er indbetalt til Arbejdsløshedskasser, var frigjort og kunde anvendes til økonomisk Kamp, havde vi utvivlsomt her i Landet ikke behøvet at tage mod Lønreduktioner, før Prisniveauet var gaaet saa langt ned, at man virkelig maatte erkende, at der var nogen Mening i dem. Det er en meget stor Realitet, som ligger bagved dette. Arbejderne har paa Grund af Arbejdsløsheden maattet bebyrde sig selv med saa enorme